

II

(Πράξεις εγκριθείσες δυνάμει των συνθηκών ΕΚ/Ευρατόμ των οποίων η δημοσίευση δεν είναι υποχρεωτική)

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

της 13ης Νοεμβρίου 2007

σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που έθεσε σε εφαρμογή το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο και η οποία τροποποιεί την απόφαση 2003/75/ΕΚ

[κοινοποιηθείσα υπό τον αριθμό E(2007) 5416]

(Τα κείμενα στη γαλλική και ολλανδική γλώσσα είναι τα μόνα αυθεντικά)

(Κείμενο που παρουσιάζει ενδιαφέρον για τον ΕΟΧ)

(2008/283/ΕΚ)

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ,

Έχοντας υπόψη:

τη συνθήκη για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, και ιδίως το άρθρο 88 παράγραφος 2 πρώτο εδάφιο,

τη συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο, και ιδίως το άρθρο 62 παράγραφος 1 στοιχείο α),

αφού κάλεσε τους ενδιαφερόμενους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σύμφωνα με τα εν λόγω άρθρα ⁽¹⁾ και έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις αυτές,

Εκτιμώντας τα ακόλουθα:

I. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ⁽²⁾

- (1) Το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187 της 30ής Δεκεμβρίου 1982 αποτελεί τη νομική βάση του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού. Με αποφάσεις, στις 2 Μαΐου 1984 και 9 Μαρτίου 1987, η Επιτροπή είχε εγκρίνει αυτό το καθεστώς, θεωρώντας ότι δεν θα ήγειρε αμφισβητήσεις όσον αφορά τους κανόνες της συνθήκης περί κρατικών ενισχύσεων.
- (2) Η Επιτροπή, επειδή είχε δεσμευθεί στο πλαίσιο του κώδικα δεοντολογίας για τη φορολογία των επιχειρήσεων (εφεξής «ο κώδικας δεοντολογίας»), που θεοπίστηκε με απόφαση του

Συμβουλίου και των εκπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, που συνήλθαν στα πλαίσια του Συμβουλίου την 1η Δεκεμβρίου 1997 ⁽³⁾, επανεξέτασε αυτό το καθεστώς, υπό το πρίσμα των ισχυόντων κανόνων για τις κρατικές ενισχύσεις και της ανακοίνωσής της σχετικά με την εφαρμογή των κανόνων περί κρατικών ενισχύσεων στα μέτρα που σχετίζονται με την άμεση φορολογία των επιχειρήσεων ⁽⁴⁾.

- (3) Στις 11 Ιουλίου 2001, η Επιτροπή πρότεινε τα κατάλληλα μέτρα με στόχο την εξάλειψη των επιπτώσεων του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού, για όλες τις ενεχόμενες επιχειρήσεις, το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2005. Το Βέλγιο δεν έκανε αποδεκτά αυτά τα κατάλληλα μέτρα εκτιμώντας ότι ήταν υποχρεωμένο κατά νόμο να τηρήσει τις δεκαετείς άδειες μέχρι τη λήξη τους, μερικές από τις οποίες έληξαν μετά την 31η Δεκεμβρίου 2005.
- (4) Στις 27 Φεβρουαρίου 2002, ελλείψει αποδοχής των κατάλληλων μέτρων, η Επιτροπή κίνησε την επίσημη διαδικασία έρευνας ⁽⁵⁾ που προβλέπεται στο άρθρο 88 παράγραφος 2 της συνθήκης σύμφωνα με το άρθρο 19 παράγραφος 2 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου 93 (που κατέστη 88) της συνθήκης ΕΚ ⁽⁶⁾. Σ' αυτή την ευκαιρία, η Επιτροπή κάλεσε τους τρίτους ενδιαφερόμενους να της υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους, ιδίως σχετικά με τις περιστάσεις που επιτρέπουν να καθοριστεί η ύπαρξη δικαιολογημένης εμπιστοσύνης από μέρους των ενδιαφερομένων μερών.

⁽¹⁾ ΕΕ C 110 της 16.5.2007, σ. 20.

⁽²⁾ Για λεπτομέρειες των σταδίων διαδικασίας που προηγούνται της ημερομηνίας της παρούσας απόφασης, βλ. την απόφαση της Επιτροπής της 27ης Φεβρουαρίου 2002 για την κίνηση της διαδικασίας και την απόφαση 2003/757/ΕΚ.

⁽³⁾ ΕΕ C 2 της 6.1.1998, σ. 2.

⁽⁴⁾ ΕΕ C 384 της 10.12.1998, σ. 3.

⁽⁵⁾ ΕΕ C 147 της 20.6.2002, σ. 2.

⁽⁶⁾ ΕΕ L 83 της 27.3.1999, σ. 1. Κανονισμός όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΚ) αριθ. 1791/2006 (ΕΕ L 363 της 20.12.2006, σ. 1).

- (5) Η Επιτροπή περάτωσε αυτή την επίσημη διαδικασία έρευνας με οριστική αρνητική απόφαση και συγκεκριμένα την απόφαση 2003/757/EK της Επιτροπής, της 17ης Φεβρουαρίου 2003, σχετικά με το καθεστώς ενίσχυσης που εφάρμοσε το Βέλγιο υπέρ των κέντρων συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο ⁽⁷⁾, που κοινοποιήθηκε στο Βέλγιο στις 18 Φεβρουαρίου 2003. Η Επιτροπή, επειδή επρόκειτο για υπάρχουσα ενίσχυση, δεν ζήτησε την ανάκτηση των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν στο παρελθόν. Ωστόσο, μεταβατικά, η απόφαση 2003/757/EK επέτρεπε στα κέντρα συντονισμού να τύχουν των πλεονεκτημάτων του καθεστώτος μέχρι τη λήξη της τρέχουσας έγκρισής τους και το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2010. Το Βέλγιο και η ένωση Forum 187, μέλη της οποίας είναι όλα τα κέντρα συντονισμού, προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, για να ανασταλεί ή να ακυρωθεί ολόκληρη η απόφαση ή μέρος αυτής (υποθέσεις C-182/03 και T-140/03 που κατέστησαν C-217/03).
- (6) Με διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003 ⁽⁸⁾, ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου ανέστειλε την εκτέλεση της απόφασης 2003/757/EK «στο μέτρο που η απόφαση αυτή (απαγόρευε) στο Βασίλειο του Βελγίου να ανανεώσει τις άδειες των κέντρων συντονισμού που ίσχυαν κατά την ημερομηνία κοινοποίησής της εν λόγω αποφάσεως». Επίσης, ο ίδιος διευκρίνιζε ότι «[τα] αποτελέσματα των ενδεχομένων ανανεώσεων που θα επέλθουν βάσει της [παρούσας] διατάξεως δεν [μπορούν] να βγουν πέραν της ημερομηνίας δημοσίευσής της αποφάσεως επί της ουσίας.»
- (7) Με αίτηση του Βελγίου, η απόφαση 2003/531/EK του Συμβουλίου, της 16ης Ιουλίου 2003, σχετικά με τη χορήγηση ενίσχυσης από τη βελγική κυβέρνηση σε ορισμένα κέντρα συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο ⁽⁹⁾ θεώρησε, σύμφωνα με το άρθρο 88 παράγραφος 2 τρίτο εδάφιο της συνθήκης, «ως συμβιβάσιμη με την κοινή αγορά, την ενίσχυση που σκόπευε να χορηγήσει το Βέλγιο, έως τις 31 Δεκεμβρίου 2005 στις επιχειρήσεις οι οποίες είχαν λάβει άδεια συντονιστικών κέντρων ως τις 31 Δεκεμβρίου 2000, δυνάμει του βασιλικού διατάγματος αριθ. 187 της 30ής Δεκεμβρίου 1982 το οποίο εκπνέει μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και τις 31ης Δεκεμβρίου 2005». Η εν λόγω ενίσχυση συνίστατο στη διατήρηση των αποτελεσμάτων του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού στις προαναφερθείσες επιχειρήσεις. Η Επιτροπή προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου κατά της απόφασης 2003/531/EK (υπόθεση C-399/03).
- (8) Στις 16 Ιουλίου 2003, η Επιτροπή αντέδρασε με ανακοινωθέν τύπου στην απόφαση 2003/531/EK και διευκρίνισε: «Η συλλογιστική της διάταξης και η διατύπωση του διατακτικού της οδηγούν στη σκέψη ότι οι ενισχύσεις που χορηγήθηκαν σ' αυτή τη βάση έχουν οριστικώς αποκτηθεί από τα κέντρα, ακόμα και αν το Δικαστήριο ακολουθώντας απέρριπτε, επί της ουσίας, την προσφυγή του Βελγίου.» (IP/03/1032).
- (9) Με απόφαση της 22ας Ιουνίου 2006 ⁽¹⁰⁾, το Δικαστήριο ακύρωσε μερικώς την απόφαση της Επιτροπής «στο μέτρο που δεν προβλέπει μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τα κέντρα συντονισμού για τα οποία η αίτηση ανανεώσεως άδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποίησής της προσβαλλομένης αποφάσεως ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως ή εντός σύντομης προθεσμίας από την κοινοποίησή της εν λόγω αποφάσεως.» Την ίδια μέρα, το Δικαστήριο ακύρωσε επίσης την απόφαση 2003/531/EK ⁽¹¹⁾.
- (10) Με επιστολή της 4ης Ιουλίου 2006 ⁽¹²⁾, η Επιτροπή ζήτησε από το Βέλγιο να της χορηγήσει ορισμένες πληροφορίες ώστε αυτή να καθορίσει την κατάλληλη συνέχεια στην απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 2006 στις υποθέσεις C-182/03 και C-217/03. Αυτές οι πληροφορίες αφορούσαν στον τρόπο με τον οποίο το Βέλγιο είχε θέσει σε εφαρμογή την απόφαση 2003/757/EK όπως αυτή ανεστάλη μερικώς με τη διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003. Προθεσμία 20 εργάσιμων ημερών, και καταρχήν μέχρι τη 2α Αυγούστου 2006, δόθηκε στο Βέλγιο για να χορηγήσει τις ζητηθείσες πληροφορίες.
- (11) Στις 23 Αυγούστου 2006, η Επιτροπή, μην έχοντας λάβει ακόμα απάντηση, έστειλε επιστολή υπενθύμισης ⁽¹³⁾ στο Βέλγιο. Νέα προθεσμία 10 εργάσιμων ημερών, καταρχήν μέχρι τη 7η Σεπτεμβρίου 2006, χορηγήθηκε στο Βέλγιο για να υποβάλει τις ζητηθείσες πληροφορίες.
- (12) Στις 13 Σεπτεμβρίου 2006, εστάλη στο Βέλγιο ανεπίσημη ηλεκτρονική επιστολή που περιελάμβανε αντίγραφο των δύο προαναφερθεισών επιστολών. Με επιστολή της 14ης Σεπτεμβρίου 2006, στην οποία αναφερόταν η προαναφερθείσα ηλεκτρονική επιστολή και οι δύο επιστολές σε παράρτημα, το Βέλγιο δήλωσε ότι δεν είχε ποτέ λάβει αυτές τις επιστολές. Με επιστολή της 29ης Σεπτεμβρίου 2006, η Επιτροπή κάλεσε το Βέλγιο να διαβιβάσει τις πληροφορίες που αρχικά είχαν ζητηθεί στις 4 Ιουλίου και να την ενημερώσει λεπτομερώς σχετικά με τις προθέσεις του όσον αφορά τα κέντρα συντονισμού. Επίσης προτάθηκε μια τεχνική συνεδρίαση. Επειδή η απάντηση του Βελγίου της 12ης Οκτωβρίου 2006 δεν περιείχε καμία από τις ζητηθείσες πληροφορίες η Επιτροπή, με επιστολή της 10ης Νοεμβρίου 2006, υπενθύμισε τη σημασία των πληροφοριών που είχαν ζητηθεί και επέμενε ώστε το Βέλγιο να χορηγήσει τις ζητηθείσες πληροφορίες το αργότερο στις 22 Νοεμβρίου 2006. Μια τελευταία επιστολή του Βελγίου της 17ης Νοεμβρίου 2006, ουσιαστικά, δεν παρέσχε ούτε και αυτή καμία απάντηση.
- (13) Στις 16 Ιανουαρίου 2007, το Βέλγιο διαβίβασε τις ζητηθείσες από την Επιτροπή πληροφορίες. Το Βέλγιο παρέσχε συμπληρωματικές διευκρινίσεις με επιστολές στις 8 και 16 Φεβρουαρίου 2007. Επιπλέον, έλαβαν χώρα μεταξύ της Επιτροπής και του Βελγίου τρεις συνεδριάσεις στις 5 και 15 Φεβρουαρίου, καθώς και στις 5 Μαρτίου 2007.

⁽⁷⁾ EE L 282 της 30.10.2003, σ. 25· κείμενο που διορθώθηκε (EE L 285 της 1.11.2003, σ. 52).

⁽⁸⁾ Κοινές υποθέσεις C-182/03 R και C-217/03 R, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003 σ. I-6887.

⁽⁹⁾ EE L 184 της 23.7.2003, σ. 17.

⁽¹⁰⁾ Συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-182/03 και C-217/03, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006 σ. I-5479.

⁽¹¹⁾ Υποθέσεις C-399/03, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006 σ. I-5629.

⁽¹²⁾ Που πρωτοκολλήθηκε ως D/55614.

⁽¹³⁾ Που πρωτοκολλήθηκε ως D/57226.

- (14) Νε επιστολή της 21ης Μαρτίου 2007, η Επιτροπή πληροφορήσε το Βέλγιο για την απόφασή της να παρατείνει τη διαδικασία που άνοιξε στις 27 Φεβρουαρίου 2002 γι' αυτή την ενίσχυση, σύμφωνα με το άρθρο 88 παράγραφος 2 της συνθήκης.
- (15) Η Απόφαση της Επιτροπής να παρατείνει τη διαδικασία δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ⁽¹⁴⁾. Η Επιτροπή κάλεσε τους ενδιαφερόμενους να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με τα κατάλληλα μεταβατικά μέτρα που σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου, που αυτή θα έπρεπε να είχε προβλέψει.
- (16) Η Επιτροπή έλαβε σχετικές παρατηρήσεις από το Forum 187 ⁽¹⁵⁾ και τρία κέντρα συντονισμού και τις διαβίβασε στο Βέλγιο δίνοντάς του τη δυνατότητα να υποβάλει τις παρατηρήσεις, παρατηρήσεις που υποβλήθηκαν με επιστολές της 19ης και 30ής Ιουλίου 2007.

II. ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΚΑΘΕΣΤΩΤΟΣ

- (17) Το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187 της 30ής Δεκεμβρίου 1982 αποτελεί την κύρια νομική βάση του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού. Ένα κέντρο συντονισμού είναι μια επιχείρηση που αποτελεί μέρος ενός πολυεθνικού ομίλου και η οποία παρέχει ορισμένες υπηρεσίες που χαρακτηρίζονται ως βοηθητικές (χρηματοδότηση, διαχείριση ρευστών, έρευνα και ανάπτυξη, κλπ.) αποκλειστικά υπέρ άλλων επιχειρήσεων του ίδιου ομίλου. Από το 1983, δυνάμει ειδικού καθεστώτος εγκριθέντος από την Επιτροπή, αυτές οι επιχειρήσεις ετύγχαναν στο Βέλγιο φορολογικής βάσης σημαντικά μειωμένης για τη φορολογία των επιχειρήσεων, καθώς και διαφόρων απαλλαγών (φόρος εισφοράς, φόρος ακινήτου περιουσίας, φόρος κινητών αξιών). Το όφελος αυτού του καθεστώτος χορηγείτο μέσω της παροχής άδειας 10 ετών βάση της διαπίστωσης ότι το κέντρο συντονισμού πληρούσε τους καθορισμένους από το βασιλικό διάταγμα αριθ. 187 όρους. Αυτή η άδεια ήταν ανανεώσιμη στη λήξη των 10 ετών υπό τους ίδιους όρους ⁽¹⁶⁾.
- (18) Στις 27 Δεκεμβρίου 2006, το Βέλγιο θέσπισε νόμο ⁽¹⁷⁾ που επιτρέπει την παράταση μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010 της άδειας σε όλα τα κέντρα συντονισμού που την αιτούνται, και αν κρίνεται αναγκαίο και με αναδρομική ισχύ. Πέραν των κέντρων των οποίων οι άδειες ανανεώθηκαν μεταξύ 17ης Φεβρουαρίου 2003 και 31ης Δεκεμβρίου 2005, αυτή η δυνατότητα παράτασης προβλεπόταν επίσης και για τα κέντρα των οποίων η άδεια λήγει μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 2006 και της 31ης Δεκεμβρίου 2010, καθώς και μια μη

διευκρινισμένη σειρά κέντρων των οποίων η άδεια θα έληγε το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2005, αλλά που, μέχρι σήμερα, δεν είχαν υποβάλει αίτηση ανανέωσης. Αυτός ο νόμος δεν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 88 παράγραφος 3 της συνθήκης, αλλά η θέση του σε ισχύ ανεστάλη και εξαρτάτο από την επιβεβαίωση από την Επιτροπή της απουσίας αιτιάσεων από μέρους της.

- (19) Επί 243 κέντρων συντονισμού ενεργών το 2002, είναι ενεργά το 2007 173. Μεταξύ αυτών, 27 διαθέτουν άδεια μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010, σύμφωνα με την απόφαση 2003/757/ΕΚ. Η άδεια των υπολοίπων 136 εκπνέει πριν τις 31 Δεκεμβρίου 2010 και κατά συνέπεια η δυνατότητα παράτασης που προσφέρει ο νόμος τα αφορά. Ένας αδειοκρίσιτος αριθμός κέντρων συντονισμού που έπαυσαν εν τω μεταξύ τις δραστηριότητές τους θα μπορούσαν, απ' ό,τι φαίνεται, παρομοίως να τύχουν της παράτασης που προβλέπεται από τον νόμο της 27ης Δεκεμβρίου 2006.

III. ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΠΑΡΑΤΑΣΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΗΜΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

- (20) Βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003, η οποία ανέστειλε τα αποτελέσματα της απαγόρευσης ανανέωσης των αδειών των κέντρων συντονισμού που εξέπνευσαν, το Βέλγιο είχε τη δυνατότητα να ανανεώσει αυτές τις άδειες. Ωστόσο, τα αποτελέσματα αυτών των ανανεώσεων δεν μπορούσαν να υπερβούν την ημερομηνία της εκδίκασης επί της ουσίας. Η απόφαση του Δικαστηρίου εκδόθηκε στις 22 Ιουνίου 2006.
- (21) Η Επιτροπή, βάσει των πληροφοριών που είχε στη διάθεσή της, ανέμενε ότι το Βέλγιο θα έμενε ικανοποιημένο από την παράταση της άδειας των κέντρων συντονισμού μέχρι τα τέλη 2005, όπως αποφασίστηκε στο πλαίσιο του κώδικα δεοντολογίας και όπως απαιτήθηκε από το Βέλγιο πολλάκις. Η Επιτροπή ζήτησε την επιβεβαίωση αυτού από το Βέλγιο με επιστολή της 4ης Ιουλίου 2006. Το Βέλγιο επιβεβαίωσε ότι είχε περιορίσει έως την 31η Δεκεμβρίου 2005 τις ανανεώσεις που χορηγήθηκαν βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003, εκτός από τέσσερα κέντρα των οποίων η άδεια παράταθηκε για αόριστη διάρκεια. Επίσης, το Βέλγιο ενημέρωσε την Επιτροπή για την πρόθεσή του, βάσει της δικής του ερμηνείας της απόφασης του Δικαστηρίου, να παρατείνει τις άδειες όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι τα τέλη 2010, καθώς επίσης και για τη θέσπιση, τον Δεκέμβριο 2006, ενός νόμου που θα επέτρεπε αυτή τη γενικευμένη παράταση πέραν του 2005, και ενδεχομένως με αναδρομική ισχύ.
- (22) Στις 21 Μαρτίου 2007, λόγω έλλειψης συμφωνίας σχετικά με την ερμηνεία που δόθηκε στην απόφαση του Δικαστηρίου, η Επιτροπή θεώρησε ότι έπρεπε να παρατείνει την επίσημη διαδικασία έρευνας για να παρουσιάσει τη δική της ερμηνεία της απόφασης και να δημοσιοποιήσει τα στοιχεία επί των οποίων η ίδια εκτιμούσε ότι έπρεπε να βασιστεί για να καθορίσει τη «νέα» μεταβατική περίοδο που είχε ζητήσει το Δικαστήριο. Η Επιτροπή εξέφρασε αμφιβολίες όσον αφορά την ερμηνεία της απόφασης του Δικαστηρίου όπως αυτή παρουσιάστηκε από το Βέλγιο και επίσης για την πρόθεσή του να ανανεώσει την άδεια όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι τα τέλη 2010.

⁽¹⁴⁾ Βλέπε υποσημείωση στη σελίδα 1.

⁽¹⁵⁾ Το Forum 187 είναι η επαγγελματική ομοσπονδία των κέντρων συντονισμού, των κέντρων διανομής, των κέντρων παροχής υπηρεσιών και των κέντρων τηλεφωνικών κλήσεων που είναι εγκατεστημένα στο Βέλγιο.

⁽¹⁶⁾ Για μια πλήρη περιγραφή του καθεστώτος βλέπε την απόφαση κίνησης της 27ης Φεβρουαρίου 2002.

⁽¹⁷⁾ Νόμος ης 27ης Δεκεμβρίου 2006 σχετικά με διάφορες διατάξεις (Moniteur belge — εφημερίδα της βελγικής κυβέρνησης της 28ης Δεκεμβρίου 2006).

IV. ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΡΙΤΩΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΜΕΝΩΝ

(23) Κατόπιν της παράτασης της διαδικασίας, υποβλήθηκαν παρατηρήσεις από το Βέλγιο, από το Forum 187, καθώς και από τρία κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια έληγε στις 31 Δεκεμβρίου 2003 ή στις 31 Δεκεμβρίου 2004 και η οποία ανανεώθηκε μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005. Από αυτές τις παρατηρήσεις προκύπτει ότι το Βέλγιο και τα κέντρα συντονισμού υπερασπίζονται τη χορήγηση μιας μεταβατικής περιόδου που λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2010, για τους ακόλουθους λόγους:

— Η απόφαση του Δικαστηρίου πρέπει να ερμηνευθεί έτσι ώστε η γενική αρχή της ισότητας, που επικαλείται το Δικαστήριο, να συνεπάγεται ότι όλα τα κέντρα συντονισμού πρέπει να τύχουν της μακρύτερης μεταβατικής περιόδου που χορηγείται σε ένα κέντρο συντονισμού, δηλαδή μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010. Ελλείψει αυτού, η Επιτροπή θα δημιουργούσε νέες ανισότητες και νέες στρεβλώσεις του ανταγωνισμού μεταξύ των κέντρων συντονισμού, ορισμένα από τα οποία θα συνεχίζουν να τυγχάνουν του καθεστώτος και άλλα θα παύσουν να τυγχάνουν του καθεστώτος πριν το 2010.

— Η ίση μεταχείριση συνεπάγεται επίσης ότι τα βελγικά κέντρα συντονισμού επιτυγχάνουν την ίδια μεταβατική περίοδο με εκείνη που χορηγήθηκε από την Επιτροπή στις αποφάσεις της σχετικά με άλλα φορολογικά κέντρα. Αναφέρονται ιδίως τα ακόλουθα καθεστώτα: των 1929 εταιρειών χαρτοφυλακίου στο Λουξεμβούργο⁽¹⁸⁾, των «exempt companies» (απαλλασσόμενες εταιρείες) του Γιβραλτάρ⁽¹⁹⁾ και της ελεύθερης ζώνης της Μαδέρας⁽²⁰⁾.

— Η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρήσει την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK ως σημείο έναρξης της «νέας» μεταβατικής περιόδου που η ίδια προτίθεται να καθορίσει. Σύμφωνα με τα ενδιαφερόμενα μέρη, η νέα μεταβατική περίοδος θα έπρεπε να αρχίσει είτε στις 30 Οκτωβρίου 2003, ημερομηνία δημοσίευσης στην *Επίσημη Εφημερίδα* της απόφασης 2003/757/EK, είτε νωρίτερα, στις 22 Ιουνίου 2006, ημερομηνία της απόφασης του Δικαστηρίου. Το Βέλγιο θεωρεί ότι τα μεταβατικά μέτρα καθορίζονται παραδοσιακά για το

μέλλον και όχι για το παρελθόν. Συνεπώς, το σημείο έναρξης της νέας μεταβατικής περιόδου θα έπρεπε να είναι η ημερομηνία κοινοποίησης της νέας οριστικής απόφασης (δηλαδή η παρούσα απόφαση). Από αυτή την ημερομηνία θα έπρεπε να δοθεί σε όλα τα κέντρα συντονισμού μια κατάλληλη περίοδος (κατ' ελάχιστον δύο έτη) για να προσαρμοστούν στο νέο καθεστώς.

— Κατόπιν της μερικής αναστολής και της ακύρωσης της απόφασης 2003/757/EK και κατόπιν της ακύρωσης της απόφασης 2003/531/EK, οι επιχειρήσεις ανέμεναν, νομίμως, εκ νέου την παράταση του καθεστώτος μέχρι τα τέλη 2010. Επίσης, το Βέλγιο επικαλείται το κόστος που συνεπάγεται η απόλυση των εργαζομένων των κέντρων συντονισμού, που θα δικαιολογούσε τη μεταφορά της έναρξης της μεταβατικής περιόδου στην ημερομηνία της παρούσας απόφασης.

— Τα στοιχεία που εξέθεσε η Επιτροπή στην απόφασή της να παρατείνει τη διαδικασία για να υπερασπιστεί την απόφασή της σχετικά με τη μεταβατική περίοδο μέχρι το τέλος 2005 ή ακόμα και του 2006 δεν είναι ορθά. Ιδίως, οι ανανεώσεις που χορηγήθηκαν από το Βέλγιο στα κέντρα συντονισμού, των οποίων η άδεια έληγε μεταξύ 17ης Φεβρουαρίου 2003 και 31ης Δεκεμβρίου 2005, περιορίστηκαν στην 31η Δεκεμβρίου 2005, προσωρινώς και για λόγους σύνθεσης αναμένοντας την απόφαση του Δικαστηρίου.

— Η Επιτροπή δεν έδρασε ταχέως ενόψει της έγκρισης των νέων μεταβατικών μέτρων, αφού η απόφαση είχε εκδοθεί από το Δικαστήριο στις 22 Ιουνίου 2006. Επίσης, αυτό δικαιολογεί τη χορήγηση μιας μεταβατικής περιόδου σε όλα τα κέντρα συντονισμού αρχής γενομένης από την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης που καθορίζει αυτά τα μεταβατικά μέτρα.

(24) Το Βέλγιο εκτιμά ότι ο νόμος της 27ης Δεκεμβρίου 2006 συνιστά μια απλή θέση σε εφαρμογή της απόφασης του Δικαστηρίου και δεν συνιστά ένα νέο καθεστώς ενισχύσεων παρά μόνο παράταση του ισχύοντος καθεστώτος. Ένα από τα κέντρα συντονισμού εκτιμά επίσης ότι η αίτησή του για παράταση, που υπεβλήθη μετά την απόφαση της Επιτροπής αλλά πριν από τη θέσπιση του νόμου, βασίζεται σε δικαίωμα για επανάληψη που αναγνωρίζεται από την απόφαση αλλά όχι από το νόμο.

⁽¹⁸⁾ Απόφαση της Επιτροπής, της 19ης Ιουλίου 2006, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων C 3/2006 που έθεσε σε εφαρμογή το Λουξεμβούργο για τη φοροαπαλλαγή εταιρειών χόλντινγκ βάσει του νόμου του 1929 και εταιρειών με καθεστώς δισεκατομμυριούχου χόλντινγκ (EE L 366 της 21.12.2006, σ. 47).

⁽¹⁹⁾ Ηνωμένο Βασίλειο — Ενίσχυση C 53/2001 (πρώην NN 52/2000) — Γιβραλτάρ: καθεστώς απαλλασσόμενων επιχειρήσεων — Πρόσκληση για υποβολή παρατηρήσεων κατ' εφαρμογή του άρθρου 88, παράγραφος 2, της συνθήκης ΕΚ (EE C 26 της 30.1.2002, σ. 13).

⁽²⁰⁾ Απόφαση της Επιτροπής, της 11ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή από μέρους της Πορτογαλίας του καθεστώτος χρηματοδοτικών ενισχύσεων και φορολογικών διευκολύνσεων στην ελεύθερη ζώνη της Μαδέρας κατά τη χρονική περίοδο από την 1η Ιανουαρίου έως τις 31 Δεκεμβρίου 2000 (EE L 111 της 6.5.2003, σ. 45).

V. ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

(25) Τα επιχειρήματα που προέβλεπαν το Βέλγιο και τα κέντρα συντονισμού στοχεύουν να αποδείξουν ότι η Επιτροπή οφείλει να εξουσιοδοτήσει όλα τα κέντρα συντονισμού να τύχουν του καθεστώτος μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010, είτε δυνάμει της εφαρμογής της αρχής της ισότητας που επικαλείται το Δικαστήριο, η οποία θα επέβαλε τη χορήγηση, σε όλα τα κέντρα, της μακρύτερης μεταβατικής περιόδου που ορίστηκε

(δηλαδή μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010), είτε δυνάμει της εφαρμογής της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που θα επέβαλε στην Επιτροπή να ορίσει διαφορετική ημερομηνία από εκείνη της 18ης Φεβρουαρίου 2003, δηλαδή την ημερομηνία της απόφασης, είτε εκείνη της παρούσας απόφασης, ως σημείο έναρξης της κατάλληλης μεταβατικής περιόδου που απαιτεί το δικαστήριο. Τόσο το Βέλγιο όσο και οι σχετικές επιχειρήσεις δεν παρουσίασαν κανένα επιχειρηματικό στοιχείο στην απόδειξη ότι η κατάλληλη μεταβατική περίοδος, που ορίζεται από το Δικαστήριο ως η περίοδος που είναι απαραίτητη στα κέντρα συντονισμού για να προσαρμοστούν στην αλλαγή του καθεστώτος, θα έπρεπε να παραταθεί από τις 18 Φεβρουαρίου 2003 στις 31 Δεκεμβρίου 2010, δηλαδή να διαρκέσει πάνω από 7 έτη και 10 μήνες. Για τους λόγους που εκτίθενται στο παρόν τμήμα, η Επιτροπή εκτιμά ότι η ημερομηνία έναρξης της μεταβατικής περιόδου πρέπει να είναι η 18η Φεβρουαρίου 2003 και η περίοδος αυτή πρέπει να έχει μια λογική διάρκεια. Η Επιτροπή, βάσει των στοιχείων που έχει στη διάθεσή της, εκτιμά επιπλέον ότι η αυτή η κατάλληλη μεταβατική περίοδος έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2005.

1. Όρια της ακύρωσης που εξέδωσε το δικαστήριο

- (26) Η απόφαση του Δικαστηρίου δηλώνει ότι η απόφαση 2003/757/ΕΚ ακυρώνεται «στο μέτρο που δεν προβλέπει μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τα κέντρα συντονισμού για τα οποία η αίτηση ανανέωσης αδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της προσβαλλομένης αποφάσεως ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως ή εντός σύντομης προθεσμίας από την κοινοποίηση της εν λόγω αποφάσεως.» Στο σημείο 163 της απόφασης, το Δικαστήριο διευκρινίζει ότι «η έννοια “εντός σύντομης προθεσμίας” νοείται μια ημερομηνία της οποίας η χρονική εγγύτητα σε σχέση με την ημερομηνία κοινοποίησης της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι τέτοια ώστε τα οικεία κέντρα συντονισμού δεν διέθεταν τον απαιτούμενο χρόνο προσαρμογής στη μεταβολή του επίδικου καθεστώτος».
- (27) Καταρχάς, είναι σημαντικό να επισημανθεί ότι το Δικαστήριο επιβεβαιώνει το βάσιμο της απόφασης 2003/757/ΕΚ η οποία χαρακτηρίζει το καθεστώς των κέντρων συντονισμού ως καθεστώς ενισχύσεων ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά. Αυτός ο χαρακτηρισμός αμφισβητήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου από το Forum 187, αλλά όχι από το Βέλγιο, και δεν αποτελεί αντικείμενο της μερικής αναστολής και ακύρωσης αυτής της απόφασης. Συνεπώς, το καθεστώς των κέντρων συντονισμού είναι ασυμβίβαστο αρχής γενομένης από την ημερομηνία της κοινοποίησης αυτής της απόφασης.
- (28) Κατόπιν, η Επιτροπή ερμηνεύει την απόφαση του Δικαστηρίου κατά τρόπο ώστε η απόφαση ακύρωσης να βασίζεται στη διαπίστωση ότι η απόφαση 2003/757/ΕΚ στερούσε ορισμένες επιχειρήσεις από τα κατάλληλα μεταβατικά μέτρα που θα έπρεπε να τους είχαν χορηγηθεί για να τους επιτρέψουν να προσαρμοστούν στην αλλαγή του φορολογικού καθεστώτος.
- (29) Όντως, το Δικαστήριο επικρίνει την απαγόρευση με άμεσο αποτέλεσμα της ανανέωσης, ακόμα και προσωρινής, των αδειών των κέντρων συντονισμού, για το λόγο ότι αυτή προσβάλλει τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ορισμένων κέντρων «για τα οποία η αίτηση ανανέωσης αδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της προσβαλλομένης αποφάσεως ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως ή εντός σύντομης προθεσμίας από την κοινοποίηση της εν λόγω αποφάσεως.» Το Δικαστήριο εκτιμά ότι αυτά τα κέντρα θα μπορούσαν νομίμως να αναμένουν να τύχουν μιας κατάλληλης μεταβατικής περιόδου για να προσαρμοστούν στην αλλαγή του καθεστώτος και, εάν είναι αναγκαίο για να τύχουν αυτής της μεταβατικής περιόδου, να τους δοθεί μια προσωρινή παράταση της αδειας.
- (30) Συνεπώς, η απόφαση του Δικαστηρίου επιβάλλει στην Επιτροπή να εξουσιοδοτήσει την ανανέωση των αδειών στο μέτρο που αυτές οι ανανέώσεις — προσωρινές — είναι απαραίτητες για να τηρηθεί το δικαίωμα των κέντρων συντονισμού να τύχουν κατάλληλης μεταβατικής περιόδου. Η Επιτροπή διαπιστώνει κατά συνέπεια ότι το Δικαστήριο δεν ακυρώνει όλα τα αποτελέσματα της απαγόρευσης της ανανέωσης — ούτε και προσωρινά — των αδειών, όπως ζήτησαν το Βέλγιο και το Forum 187 στις προσφυγές τους και όπως προτάθηκε στα συμπεράσματα του Γενικού Εισαγγελέα. Συνεπώς, αυτή η απαγόρευση παράγει τα αποτελέσματά της, εκτός από το μέτρο στο οποίο η ανανέωση των συμφωνιών είναι απαραίτητη για την επί της ουσίας τήρηση της απόφασης.
- (31) Όπως επισημαίνεται στις υποβληθείσες παρατηρήσεις, το Δικαστήριο επικρίνει επίσης το γεγονός ότι χορηγήθηκαν στις επιχειρήσεις διαφορετικές μεταβατικές περίοδοι — από μερικούς μήνες έως πολλά έτη — λόγω του ότι αυτό παραβιάζει τη γενική αρχή της ίσης μεταχείρισης. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο υποδεικνύει ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να καθορίσει, για όλες τις ενεχόμενες επιχειρήσεις, μια ενιαία και κατάλληλη μεταβατική περίοδο, δηλαδή επιτρέποντας σ' αυτές να προσαρμοστούν στην αλλαγή του καθεστώτος.
- (32) Συνεπώς, η Επιτροπή υπέπεσε σε λάθος αναγνωρίζοντας στα κέντρα συντονισμού δικαιολογημένη εμπιστοσύνη βασιζόμενη στη διάρκεια (10 έτη) των αδειών και χορήγησε μεταβατική περίοδο πολύ σύντομη (μικρότερη από την κατάλληλη μεταβατική περίοδο) σε ορισμένα κέντρα και περίοδο πολύ μακρά (δηλαδή μεγαλύτερη από την κατάλληλη μεταβατική περίοδο) σε άλλα.
- (33) Ωστόσο, το Δικαστήριο διατυπώνει το σκεπτικό του ώστε αυτό περιορίζει την ακύρωση ελλείψει κατάλληλης μεταβατικής περιόδου για ορισμένες επιχειρήσεις «για τα οποία η αίτηση ανανέωσης αδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της προσβαλλομένης αποφάσεως ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως ή εντός σύντομης προθεσμίας από την κοινοποίηση της εν λόγω αποφάσεως.» Επίσης, το Δικαστήριο διευκρινίζει επιπλέον, στο σημείο 163 της απόφασης του, τι πρέπει να νοείται ως «σύντομη προθεσμία».

(34) Συνεπώς, η απόφαση του Δικαστηρίου δεν επιβάλλει στην Επιτροπή να αποκαταστήσει τελείως την ίση μεταχείριση για όλα τα κέντρα συντονισμού, αλλά να αντισταθμίσει τα αποτελέσματα αυτής της ανισότητας μεταχείρισης για ορισμένες επιχειρήσεις οι οποίες εδύγησαν από την έλλειψη κατάλληλης μεταβατικής περιόδου. Η ισότητα μεταχείρισης συνεπάγεται σ' αυτή την περίπτωση όλες οι επιχειρήσεις να τύχουν μεταβατικής περιόδου που θα επιτρέπει σ' αυτές να προσαρμοστούν στο καθεστώς. Η απόφαση δεν ακυρώνει τον ορισμό της μεταβατικής περιόδου για τις επιχειρήσεις που έτυχαν μεταβατικής περιόδου μεγαλύτερης από την κατάλληλη μεταβατική περίοδο για να προσαρμοστούν στην αλλαγή του καθεστώτος και η Επιτροπή κατά συνέπεια δεν μπορεί να τη συντομεύσει ενόψει της αποκατάστασης της ίσης μεταχείρισης.

(35) Ωστόσο, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι το Δικαστήριο δεν διευκρινίζει τη διάρκεια των κατάλληλων μεταβατικών μέτρων και δεν διευκρινίζει επίσης τον αριθμό των επιχειρήσεων που στερήθηκαν αυτά τα κατάλληλα μέτρα και κατά συνέπεια θίγονται από την ακύρωση. Ιδίως, η απόφαση δεν αποφαίνεται εάν η επικληθείσα κατάλληλη μεταβατική περίοδος είναι εκείνη που λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2010, και δεν υποχρεώνει την Επιτροπή, όπως απαιτεί το Βέλγιο, δια της αποκλειστικής εφαρμογής της αρχής της ίσης μεταχείρισης, να ευθυγραμμίσει τη μεταβατική περίοδο όλων των επιχειρήσεων στη μακρύτερη των μεταβατικών περιόδων που ορίζει η απόφαση 2003/757/EK — δηλαδή την 31η Δεκεμβρίου 2010. Αντιθέτως, το Δικαστήριο φαίνεται να υποδεικνύει ότι περίοδος ίδια για όλα τα κέντρα συντονισμού, με μοναδικό προσορισμό να τους επιτρέψει να προσαρμοστούν στην αλλαγή του καθεστώτος, θα ήταν κατάλληλη και ότι μόνο τα κέντρα των οποίων η άδεια έληγε σε σύντομη περίοδο, είχαν στερηθεί.

(36) Κατά συνέπεια, η Επιτροπή εκτιμά ότι η μεταβατική περίοδος που προβλέπεται στην απόφαση 2003/757/EK πρέπει να αναθεωρηθεί αποκλειστικά στο μέτρο της ακύρωσης που εξέδωσε το Δικαστήριο. Ομοίως, η ίδια εκτιμά ότι η επικληθείσα από το Δικαστήριο κατάλληλη μεταβατική περίοδος πρέπει να καθοριστεί βάσει των στοιχείων που αποδεικνύουν τον κατάλληλο χαρακτήρα της, δηλαδή όχι μόνο τον αναγκαίο χαρακτήρα της αλλά και τον ικανό. Η απόφαση παράτασης της διαδικασίας στόχευε να επιτρέψει το Βέλγιο και τους τρίτους ενδιαφερόμενους

— να τοποθετηθούν για την ορθότητα των στοιχείων στη διάθεση της Επιτροπής και που φαίνεται να υποδεικνύουν την 31η Δεκεμβρίου 2005 ως το τέλος της κατάλληλης μεταβατικής περιόδου·

— να επικαλεσθούν άλλα στοιχεία σε θέση να αποδείξουν ότι η κατάλληλη μεταβατική περίοδος έπρεπε να παραταθεί πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005, και ενδεχομένως μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2010 ή οποιαδήποτε άλλη ημερομηνία.

(37) Στη συνέχεια της παρούσας απόφασης, η Επιτροπή επιμένει να αποδείξει ότι η επικληθείσα από το Δικαστήριο κατάλληλη μεταβατική περίοδο έπρεπε να αρχίζει στις 18 Φεβρουαρίου 2003 και να τελειώνει στις 31 Δεκεμβρίου 2005 για όλα τα κέντρα συντονισμού, και όχι στις 31 Δεκεμβρίου 2010. Κατόπιν, η Επιτροπή αντιμετωπίζει τις καταστά-

σεις στις οποίες εκτιμά ότι η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που η ίδια προκάλεσε την υποχρεώνει να επιτρέψει σε ορισμένα κέντρα συντονισμού να τύχουν του καθεστώτος πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005.

2. Σημείο έναρξης της κατάλληλης μεταβατικής περιόδου

(38) Οι παρατηρήσεις του Βελγίου και των τρίτων ενδιαφερομένων υποδεικνύουν ότι το σημείο έναρξης της μεταβατικής περιόδου, προς προσδιορισμό από την Επιτροπή κατόπιν της απόφασης του Δικαστηρίου, δεν μπορεί να είναι η ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK. Προτάθηκαν διάφορες ημερομηνίες, ιδίως η ημερομηνία δημοσίευσης της προαναφερθείσας απόφασης στην *Επίσημη Εφημερίδα* και η ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης.

(39) Αντιθέτως, η Επιτροπή εκτιμά ότι η επικληθείσα από το Δικαστήριο κατάλληλη μεταβατική περίοδος πρέπει να υπολογισθεί αρχής γενομένης από την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK, δηλαδή από τις 18 Φεβρουαρίου 2003.

(40) Καταρχάς, στις 22 Ιουνίου 2006, τα αποτελέσματα της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003 αντικαταστάθηκαν από τα αποτελέσματα της απόφασης του Δικαστηρίου επί της ουσίας και αυτό με αναδρομική ισχύ από την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK. Η απόφαση του Δικαστηρίου λαμβάνει υπόψη την κατάσταση των κέντρων συντονισμού κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της προαναφερθείσας απόφασης. Συνεπώς, δεν υπάρχει λόγος να υποτεθεί ότι το Δικαστήριο απαιτεί μια μεταβατική περίοδο της οποίας το σημείο έναρξης θα ήταν διαφορετικό από την ημερομηνία κοινοποίησης της επίμαχης απόφασης.

(41) Κατόπιν, το διατακτικό της απόφασης του Δικαστηρίου αναφέρεται ρητώς σε αυτή την ημερομηνία, αφού η απόφαση ακυρώνεται «στο μέτρο που δεν προβλέπει μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τα κέντρα συντονισμού για τα οποία η αίτηση ανανεώσεως αδειάς εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της προσβαλλομένης αποφάσεως ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως ή εντός σύντομης προθεσμίας από την κοινοποίηση της εν λόγω αποφάσεως.» (η υπογράμμιση προστέθηκε).

(42) Επi πλέον, η Επιτροπή εκτιμά ότι η υφιστάμενη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη των κέντρων συντονισμού βάσει των προγενέστερων αποφάσεων και θέσεων της Επιτροπής σ' αυτή την υπόθεση διεκόπη το αργότερο κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK. Πράγματι, σ' αυτή την απόφαση, η Επιτροπή χαρακτηρίζει το καθεστώς των κέντρων συντονισμού ως ενισχύσεις ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά και ζητά την τροποποίησή του ή την κατάργησή του. Αυτός ο χαρακτηρισμός δεν αποτέλεσε αντικείμενο αναστολής και επιβεβαιώθηκε από το Δικαστήριο στην απόφασή του της 22ας Ιουνίου 2006. Συνεπώς, αυτή παράγει τα αποτελέσματά της από την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK στο Βέλγιο. Αυτή η απόφαση συνοδεύτηκε επιπλέον από ανακοινωθέν τύπου της Επιτροπής και καλύφθηκε ευρέως από τον τύπο. Συνεπώς, η Επιτροπή εκτιμά ότι μπορεί να θεωρήσει την ημερομηνία ανακοίνωσης της απόφασης 2003/757/EK ως

τελευταία ημερομηνία διακοπής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που έδωσαν τα κέντρα συντονισμού στη συμβιβασιμότητα του καθεστώτος με την κοινή αγορά και συνεπώς ως ημερομηνία έναρξης των μεταβατικών μέτρων αιτιολογημένων από αυτή την προηγούμενη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη. Λόγω της διακοπής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης ήδη από την κοινοποίηση της απόφασης 2003/757/EK, η Επιτροπή θεωρεί ότι η μεταφορά της έναρξης της μεταβατικής περιόδου σε μια μεταγενέστερη ημερομηνία δεν είναι αιτιολογημένη, ακόμη και αν πρόκειται για την ημερομηνία δημοσίευσης της προαναφερθείσας απόφασης στην *Επίσημη Εφημερίδα*. Πράγματι, το Forum 187, ένωση που εκπροσωπεί τα κέντρα συντονισμού και ενεργεί εξ ονόματός τους και, σύμφωνα με τις δικές του δηλώσεις, αναγνωρισμένο ως τέτοιο από το Βέλγιο, υπέβαλε εμπεριστατωμένη προσφυγή ενώπιον του Δικαστηρίου στο τέλος του Απριλίου 2003 κατά της απόφασης 2003/757/EK — άρα πριν από τη δημοσίευση της απόφασης στην *Επίσημη Εφημερίδα*, γεγονός που αποδεικνύει ότι τα κέντρα συντονισμού, μέσω της εξουσιοδοτημένης για την υπεράσπισή τους ένωσης, έλαβαν γνώση του περιεχομένου της προαναφερθείσας απόφασης, και ιδίως του χαρακτηρισμού της ενίσχυσης ως ασυμβίβαστης με την κοινή αγορά, καθώς και της υποχρέωσης που επιβλήθηκε στο Βέλγιο να τροποποιήσει ή να καταργήσει το εν λόγω καθεστώς.

- (43) Τέλος, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι κανένα κέντρο συντονισμού δεν ζημιώθηκε στην ουσία από την απαγόρευση ανανέωσης των αδειών και, είτε δυνάμει της απόφασης 2003/757/EK είτε δυνάμει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003, όλα μπόρεσαν να τύχουν ήδη από τις 18 Φεβρουαρίου 2003 μιας μεταβατικής περιόδου που τους επέτρεψε να προσαρμοστούν στην αλλαγή του καθεστώτος που επιβλήθηκε από την Επιτροπή. Η διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003 αναφέρεται επίσης ρητώς στην ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK αναστέλλοντας τα αποτελέσματα της απόφασης «καθόσον η απόφαση αυτή απαγορεύει στο Βασίλειο του Βελγίου να ανανεώσει τις άδειες των κέντρων συντονισμού που βρίσκονται εν ισχύ κατά την ημερομηνία κοινοποίησής της εν λόγω αποφάσεως» (η υπογράμμιση προστέθηκε). Αυτή η αναστολή επέτρεψε κατά συνέπεια την ανανέωση των αδειών εν ισχύ στις 17 Φεβρουαρίου 2003 και την παράταση των αποτελεσμάτων του καθεστώτος μέχρι τις 22 Ιουνίου 2006 και έπειτα, ημερομηνία της απόφασης επί της ουσίας. Επιπλέον, ήδη από τις 16 Ιουλίου 2003, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι δεν θα απαιτούσε την επιστροφή των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003, προσφέροντας έτσι στα κέντρα συντονισμού την εγγύηση ότι θα ετύγγαναν μιας πραγματικής και οριστικής περιόδου που προέκυπε από τα αποτελέσματα της διαταχθείσας αναστολής.
- (44) Η Επιτροπή θεωρεί εξάλλου ότι η ίδια δεν μπορεί να αποδεχθεί θετικά τα επιχειρήματα που προέβαναν το Βέλγιο και τα κέντρα συντονισμού για να ζητήσουν τη μεταφορά της έναρξης της κατάλληλης μεταβατικής περιόδου σε μια μεταγενέστερη ημερομηνία. Πράγματι, το Δικαστήριο επιβεβαίωσε τον χαρακτηρισμό της ενίσχυσης ως ασυμβίβαστης με την κοινή αγορά στην ημερομηνία της 17ης Φεβρουαρίου 2003. Η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που προκλήθηκε από τις αποφάσεις της Επιτροπής του 1984 και του 1987 οι οποίες

ενέκριναν το καθεστώς έληξε κατά συνέπεια το αργότερο τον Φεβρουάριο 2003. Εάν η ημερομηνία της απόφασης της Επιτροπής και το περιεχόμενό της ήταν άγνωστα στα κέντρα συντονισμού, αυτή η αβεβαιότητα δεν προκύπτει από τα πρακτικά της Επιτροπής. Συνεπώς, η δικαστική διαδικασία δεν ήταν σε θέση να προκαλέσει μια δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, αντιτιθέμενη στην Επιτροπή, σύμφωνα με την οποία το καθεστώς των κέντρων συντονισμού ήταν συμβιβασίμο με την κοινή αγορά. Αυτή προκύπτει από την υποβολή των προσφυγών που αυτές καθαυτές δεν είναι ανασταλτικές. Η διάρκεια της δικαστικής διαδικασίας δεν μπορεί κατά συνέπεια να δικαιολογήσει την παράταση της μεταβατικής περιόδου — που στην ουσία χορηγήθηκε στα κέντρα συντονισμού από τις 18 Φεβρουαρίου 2003 — αναβάλλοντας για το ίδιο διάστημα την ημερομηνία έναρξης της μεταβατικής περιόδου.

3. Ημερομηνία λήξης της κατάλληλης μεταβατικής περιόδου

- (45) Η Επιτροπή, για να καθορίσει το περιεχόμενο των κατάλληλων μεταβατικών μέτρων και την ακριβή διάρκεια της κατάλληλης μεταβατικής περιόδου, βασίστηκε σε διαθέσιμες πληροφορίες όπως εκείνες που προκύπτουν από τις αναλήψεις υποχρεώσεων, από τις διατυπωθείσες ερωτήσεις και από τις πραγματοποιηθείσες δηλώσεις από το Βέλγιο ή από τις ενεχόμενες επιχειρήσεις πριν ή αμέσως μετά την έκδοση της απόφασης 2003/757/EK. Όντως, η Επιτροπή εκτιμά ότι αυτές οι πληροφορίες είναι οι πιο κατάλληλες να απεικονίσουν όχι μόνο τη θέση του Βελγίου, αλλά επίσης και εκείνη των ενεχομένων επιχειρήσεων κατά την ημερομηνία της 17ης Φεβρουαρίου 2003. Η απουσία αντίδρασης προς ορισμένες επίσημες — και μαχητές — πράξεις των εθνικών αρχών ή προς την απόφαση 2003/531/EK ερμηνεύθηκε ομοίως ως ένδειξη συναίνεσης των ενεχομένων επιχειρήσεων.
- (46) Πρώτον, το Βέλγιο δεσμεύθηκε, στο πλαίσιο των εργασιών της ομάδας παρακολούθησης του κώδικα δεοντολογίας, να εξαλείψει τα αποτελέσματα του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2005. Στα συμπεράσματα του Συμβουλίου της 26ης και της 27ης Νοεμβρίου 2000 ⁽²¹⁾ υπάρχει αναφορά σ' αυτή τη δέσμευση.
- (47) Αυτά τα συμπεράσματα δημοσιοποιήθηκαν μέσω ανακοίνωσης του τύπου ⁽²²⁾ και, σ' αυτή τη βάση, ο βέλγος Υπουργός Οικονομικών δήλωσε στις 20 Δεκεμβρίου 2000 ενώπιον της Βουλής ότι «τα κέντρα συντονισμού στα οποία χορηγήθηκε άδεια για πρώτη φορά στις 31/12/2000 [...] θα συνεχίσουν να τυγγάνουν του καθεστώτος μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005, είτε δυνάμει της αρχικής αδειοδότησης είτε μιας ανανέωσης της άδειας [...]» ⁽²³⁾

⁽²¹⁾ Κατ' αυτή την ημερομηνία, το Βέλγιο δεν είχε ακόμα πετύχει τη συμφωνία του Συμβουλίου για να παρατείνει πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005 τα αποτελέσματα των αδειών (ήδη ισχύουσες στις 31 Δεκεμβρίου 2000) που έληγαν μετά τις 31 Δεκεμβρίου 2005.

⁽²²⁾ Αναφορά Συμβουλίου/00/453.

⁽²³⁾ Βλέπε απάντηση του υπουργού οικονομικών της 20ής Δεκεμβρίου 2000 σε μια επερώτηση του κυρίου M. Jacques Simonet, αριθ. 5 (Doc. Parl., Chambre, Session 2000-2001, COM 343), που αναφέρεται στην επιστολή PH/chw/1467 του Βελγίου της 6ης Μαρτίου 2003.

- (48) Σε επιστολή της 6ης Μαρτίου 2003 που εστάλη στην Επιτροπή και η οποία αναφερόταν στα συμπεράσματα του Συμβουλίου και στην ανακοίνωση του Υπουργού Οικονομικών, το Βέλγιο εκτιμούσε ότι «Υπό αυτές τις συνθήκες, το Βέλγιο ανάλαβε υποχρεώσεις, των οποίων τα αποτελέσματα λήγουν στις 31 Δεκεμβρίου 2005, έναντι των κέντρων συντονισμού». Επίσης, το Βέλγιο προέβλεπε αυτό το επιχείρημα και ενώπιον του Δικαστηρίου (σημεία 141 και 142 της απόφασης). Η πολιτική δέσμευση του Βελγίου έναντι των κέντρων συντονισμού, αν και δεν εξελήφθη από το Δικαστήριο ως βάση δικαιολογημένης εμπιστοσύνης έναντι της Επιτροπής, φαίνεται αντιθέτως ορθή όσον αφορά την αξιολόγηση της μεταβατικής περιόδου που το Βέλγιο έκρινε κατάλληλη για τα κέντρα.
- (49) Δεύτερον, στην ίδια επιστολή της 6ης Μαρτίου 2003, το Βέλγιο αντιδρούσε υπό αυτούς τους όρους σχετικά με τη λογική παράταση όπως αυτή ορίζεται από την Επιτροπή στην απόφαση 2003/757/EK: «Δικαίως, η Επιτροπή χορήγησε μία λογική παράταση στα κέντρα συντονισμού. Η απόφαση να επιτραπεί η πλήρης εφαρμογή της διάρκειας της ισχύουσας άδειας είναι βάσιμη, εκτός από τα κέντρα συντονισμού των οποίων η ισχύουσα άδεια λήγει εντός των μηνών που ακολουθούν την απόφαση της Επιτροπής και, ειδικότερα πριν από το τέλος του 2005, επειδή αυτά τα κέντρα δεν θα έχουν τον χρόνο να προσαρμοσθούν στο πρόωπο τέλος του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού. Σ' αυτήν την περίπτωση, η λογική προθεσμία είναι ανεπαρκής». Ομοίως το Βέλγιο καλούσε την Επιτροπή να τροποποιήσει την απόφαση 2003/757/EK και «να προβλέψει, για τα κέντρα των οποίων η ισχύουσα άδεια λήγει πριν το τέλος του 2005, τη δυνατότητα να τύχουν ανανέωσης, βάσει του ισχύοντος καθεστώτος, μέχρι το τέλος 2005.» Η Επιτροπή συμπεραίνει εκ νέου ότι το Βέλγιο εκτιμούσε ότι δεν είχε χορηγηθεί λογική παράταση στα κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια εξέπνευε πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 2005 και ότι η χορήγηση μιας λογικής παράτασης για αυτά τα κέντρα συντονισμού συνεπάγεται την παράταση μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005.
- (50) Τρίτον, στις 20 Μαρτίου και στις 26 Μαΐου 2003, το Βέλγιο ανακοίνωσε στην Επιτροπή την «πρόθεσή του να διατηρήσει το καθεστώς των κέντρων συντονισμού, όσον αφορά τα κέντρα συντονισμού που υφίστανται στις 31 Δεκεμβρίου 2000 και των οποίων η άδεια λήγει μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2005, μέχρι αυτή την τελευταία ημερομηνία». Παρομοίως το Βέλγιο ζήτησε από το Συμβούλιο να εκδώσει βάσει του άρθρου 88 παράγραφος 2 τρίτο εδάφιο της συνθήκης απόφαση που εγκρίνει αυτή την παράταση. Αυτή η απόφαση, η απόφαση 2003/531/EK, εκδόθηκε από το Συμβούλιο στις 16 Ιουλίου 2003. Αυτή η απόφαση ορίζει στην αιτιολογική σκέψη (10): «Η προβλεπόμενη νέα ενίσχυση έχει προσωρινό χαρακτήρα. Αυτή [...] θα επιτρέψει στους αποδέκτες να συνεχίσουν τις δραστηριότητές τους στο Βέλγιο τουλάχιστον κατά την περίοδο που χρειάζεται η χώρα αυτή ώστε να λάβει άλλα μέτρα για τα κέντρα συντονισμού που είναι εγκατεστημένα στο έδαφός της ή να διευκολύνει την επαναδιοργάνωση των επενδύσεων των εν λόγω διεθνών ομίλων χωρίς αφηνιδίες καταγγελίες συμβάσεων». Η αίτηση του Βελγίου και η απόφαση 2003/531/EK αποτέλεσαν αντικείμενο πολλών άρθρων του τύπου. Η Επιτροπή αντέδρασε σ' αυτή την απόφαση με ανακοινωθέν τύπου της 16ης Ιουλίου 2003. Τόσο το Forum 187, όσο και τα ενεχόμενα κέντρα συντονισμού δεν προσέφυγαν κατά αυτής της απόφασης, ούτε αμφισβήτησαν τον περιορισμό της παράτασης στις 31 Δεκεμβρίου 2005.
- (51) Τέταρτον, το Δικαστήριο συνοψίζει την αίτηση του Forum 187 ως εξής: «Η Forum 187, [...] ζητεί την ακύρωση της ίδιας αυτής αποφάσεως, στο μέτρο που δεν προβλέπει κατάλληλα μεταβατικά μέτρα για τα κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια λήγει μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2004» και «τα κέντρα των οποίων η άδεια έληγε το 2003 και το 2004 χρειαζόνταν μια μεταβατική περίοδο δύο ετών για να ανασυγκροτηθούν και, ενδεχομένως, να εγκατασταθούν εκτός Βελγίου (24)». Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2005, παρήλθαν 34 μήνες.
- (52) Πέμπτο, όπως το εξουσιοδοτούσε η διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003, το Βέλγιο ανανέωσε τις άδειες των κέντρων συντονισμού που έληγαν μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2005. Με εξαίρεση τεσσάρων κέντρων συντονισμού, αυτές οι άδειες ανανεώθηκαν όλες για περίοδο που λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2005. Τόσο το Βέλγιο όσο και οι ενεχόμενες επιχειρήσεις δεν προσέφυγαν κατά αυτού του ρητού περιορισμού της διάρκειας των αδειών. Παρομοίως, φαίνεται ότι καμία από τις ενεχόμενες επιχειρήσεις δεν υπέβαλε — ούτε πριν την 31η Δεκεμβρίου 2005, ούτε και από τις 22 Ιουνίου 2006 — αίτηση παράτασης της άδειας για μια νέα περίοδο.
- (53) Έκτον, απαίτηση των κατάλληλων μεταβατικών μέτρων που στοχεύουν να επιτρέψουν στο Βέλγιο να προσαρμόσει τη νομοθεσία του και στα κέντρα συντονισμού να προσαρμοστούν σε ένα νέο φορολογικό καθεστώς. Είναι κατάλληλο να επισημανθούν τα ακόλουθα στοιχεία:
- Το βασιλικό διάταγμα της 16ης Μαΐου 2003 που τροποποιεί στον τομέα της φορολογίας κινητών αξιών l'Arrêté Royal d'Exécution du Code des Impôts sur les Revenus coordonné en 1992 (AR/CIR92) προβλέπει την απαλλαγή του φόρου κινητών αξιών στους τόκους που κατεβλήθησαν από τις τράπεζες εντός του ομίλου (μεταξύ των οποίων εμφανίζονται τα κέντρα συντονισμού). Τέθηκε σε ισχύ στις 5 Ιουνίου 2003.

(24) Βλέπε την απόφαση στις υποθέσεις C-182/03 και C-217/03, σημεία 140 και 145. Βλέπε επίσης τη διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003, σημεία 73· προσφυγή υποβληθείσα στις 28.4.2003, ιδίως τα σημεία 5 και 6 της αίτησης αναφορικά με τη χρήση της ταχείας διαδικασίας, σημείο 6 της προσφυγής σε αναφορά και σημεία 148 έως 150, 154 και 158.

— Στις 23 Απριλίου 2003, η Επιτροπή ενέκρινε το καθεστώς *ruling* που έδωσε σε εφαρμογή το Βέλγιο την 1η Ιανουαρίου 2003 ⁽²⁵⁾, που εφαρμόζεται επίσης στα κέντρα συντονισμού. Η Επιτροπή ενέκρινε επίσης ένα μέρος του νέου καθεστώτος των κέντρων συντονισμού που κοινοποιήθηκε τον Μάιο του 2002. Η απόφαση 2005/378/ΕΚ της Επιτροπής, της 8ης Σεπτεμβρίου 2004, σχετικά με το καθεστώς ενισχύσεων που το Βέλγιο προτίθεται να θέσει σε εφαρμογή υπέρ των κέντρων συντονισμού ⁽²⁶⁾ θεώρησε ότι το ένα καθεστώς, όπως το Βέλγιο δεσμεύτηκε να το τροποποιήσει, δεν συνιστούσε κρατική ενίσχυση.

— Ο νόμος της 22ας Ιουνίου 2005 που θεσπίζει μια φορολογική απαλλαγή για τα ίδια κεφάλαια ⁽²⁷⁾ προβλέπει ένα καθεστώς μείωσης των πλασματικών τόκων που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 2006. Αυτό το καθεστώς, αν και δεν περιορίζεται στα κέντρα συντονισμού, αναπτύχθηκε με ρητό στόχο να προσφέρει μια ελκυστική εναλλακτική λύση στο καθεστώς των κέντρων συντονισμού, ιδίως για τα κέντρα των οποίων η άδεια έληγε την 31η Δεκεμβρίου 2005. Αυτό το μέτρο ανακοινώθηκε στα τέλη του 2004 και, ήδη από την αρχή του έτους 2005, παρουσιάστηκε στους εκπροσώπους των κέντρων συντονισμού οι οποίοι απ' ό,τι φαίνεται το υποδέχθηκαν ευνοϊκά ⁽²⁸⁾. Αυτό το μέτρο αποτέλεσε επίσης αντικείμενο ευρείας κάλυψης από τον τύπο.

— Ο νόμος της 22ας Ιουνίου 2005 προβλέπει επίσης την κατάργηση — γενική — του δικαιώματος εγγραφής 0,5 % στις εισφορές κεφαλαίου από την 1η Ιανουαρίου 2006.

(54) Κατά συνέπεια, την 1η Ιανουαρίου 2006 το αργότερο, οι ενεχόμενες επιχειρήσεις που αποφάσισαν να παραμείνουν στο Βέλγιο είχαν στη διάθεσή τους ένα καθεστώς αντικατάστασης, το οποίο ήταν ένα απλό καθεστώς, που δεν έχρηζε μεγάλης αναδιοργάνωσης ⁽²⁹⁾, και επίσης ήταν ελκυστικό. Ομοίως, σ' αυτή τη βάση, η ημερομηνία της 31ης Δεκεμβρίου 2005 φαίνεται κατά συνέπεια να συνιστά μια λογική ημερομηνία για τη λήξη της κατάλληλης μεταβατικής περιόδου που απαιτεί το Δικαστήριο, στο μέτρο που αυτή επιτρέπει σε όλα τα κέντρα συντονισμού να μεταβούν από το ένα καθεστώς στο άλλο χωρίς διακοπή. Επιπλέον, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι 70 από τα 243 κέντρα συντονισμού παρόντα το 2002 έπαυσαν ουσιαστικά τις δραστηριότητές τους στο Βέλγιο.

⁽²⁵⁾ Βέλγιο — πρόσκληση υποβολής παρατηρήσεων κατ' εφαρμογή του άρθρου 88 παράγραφος 2 της συνθήκης ΕΚ, σχετικά με το μέτρο C 26/03 (πρώην N 351/02) — Τροποποίηση του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού (EE C 209 της 4.9.2003, σ. 2).

⁽²⁶⁾ EE L 125 της 18.5.2005, σ. 10.

⁽²⁷⁾ *Moniteur Belge* της 30ής Ιουνίου 2005.

⁽²⁸⁾ Βλέπε την απάντηση του υπουργού οικονομικών στις προφορικές κοινοβουλευτικές επερωτήσεις που τέθηκαν από την κα Pieters (QP αριθ. 5852 της 15ης Μαρτίου 2005), κος Devlies (QP αριθ. 5911 της 15ης Μαρτίου 2005), κα Anseeuw (QP αριθ. 3-4179 της 20ής Ιανουαρίου 2006).

⁽²⁹⁾ Η απαλλαγή του φόρου κινητών αξιών και του δικαιώματος εισφορές κεφαλαίου διατηρήθηκε για τα κέντρα συντονισμού και επεκτάθηκε σε άλλες επιχειρήσεις, η μείωση για *intérets notionnels* αποτελεί μια πράξη καθαρά φορολογική, συνεπώς εύκολη να τεθεί σε εφαρμογή.

4. Κατάσταση των κέντρων συντονισμού των οποίων η άδεια παρατάθηκε μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2005

(55) Για τους ήδη εκτεθέντες λόγους, η Επιτροπή θεωρεί ότι η κατάλληλη μεταβατική περίοδος που απαιτεί το Δικαστήριο θα έπρεπε να είχε παραταθεί από τις 18 Φεβρουαρίου 2003 στις 31 Δεκεμβρίου 2005. Για την πλειονότητα των κέντρων συντονισμού των οποίων η άδεια είχε ανανεωθεί βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003, η διάρκεια ανανέωσης περιορίστηκε από το Βέλγιο στην 31η Δεκεμβρίου 2005, και είναι σύμφωνη με την κατάλληλη μεταβατική περίοδο που ορίστηκε στα τμήματα 2 και 3.

(56) Ωστόσο, σε ότι αφορά τέσσερα από τα κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια ανανεώθηκε βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003, η άδεια ανανεώθηκε από το Βέλγιο για αόριστη διάρκεια. Τώρα, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003 περιορίζει ρητώς τα αποτελέσματα αυτών των ανανεώσεων στην ημερομηνία της απόφασης επί της ουσίας. Κατά συνέπεια, στο βαθμό που τα ενεχόμενα κέντρα συντονισμού δεν είχαν παραιτηθεί του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού επιλέγοντας την εφαρμογή του καθεστώτος των πλασματικών τόκων στα εισοδήματα του έτους 2006, αυτές οι άδειες εκάλυπτοντο κατά συνέπεια από την προαναφερθείσα διάταξη μέχρι τις 22 Ιουνίου 2006.

(57) Παρόλο που η Επιτροπή θεωρεί ότι η κατάλληλη μεταβατική περίοδος έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2005, η ίδια αναγνωρίζει ωστόσο ότι το δικό της ανακοινωθέν τύπου της 16ης Ιουλίου 2003 θα μπορούσε να προκαλέσει, στα ενεχόμενα κέντρα συντονισμού, τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι η επιστροφή δεν θα είχε ζητηθεί για τις ενισχύσεις των οποίων στην πραγματικότητα έτυχαν μέχρι την ημερομηνία της απόφασης του Δικαστηρίου επί της ουσίας.

(58) Τέλος, το καθεστώς των κέντρων συντονισμού είναι ένα φορολογικό καθεστώς που εφαρμόζεται ανά φορολογικό έτος. Τώρα, σε ένα μεγάλο αριθμό υποθέσεων, το φορολογικό έτος συμπίπτει με το ημερολογιακό. Επειδή η απόφαση εκδόθηκε στα μισά του έτους 2006, η Επιτροπή εκτιμά ότι η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης πρέπει να εφαρμοστεί, για όλες τις ενεχόμενες επιχειρήσεις, μέχρι το τέλος της τακτικής φορολογικής περιόδου εν ισχύ κατά την ημερομηνία της απόφασης.

5. Κατάσταση των κέντρων συντονισμού των οποίων η άδεια ανανεώθηκε πριν την κοινοποίηση της απόφασης 2003/757/ΕΚ

(59) Η απόφαση 2003/757/ΕΚ αναγνώριζε για όλα τα κέντρα συντονισμού την ύπαρξη μιας δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που βασιζόταν στη διάρκεια των 10ετών αδειών εν ισχύ κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της προαναφερθείσας απόφασης και όριζε την κατάλληλη μεταβατική περίοδο σ'

αυτή την ίδια βάση. Το Δικαστήριο θεώρησε ότι, στο πλαίσιο ενός καθεστώτος που κατέστη μόνιμο, η ανανέωση της συμφωνίας ήταν μια απλή διοικητική πράξη. Τα κέντρα συντονισμού μπορούσαν κατά συνέπεια να αναμένουν νομίμως να τύχουν μιας κατάλληλης μεταβατικής περιόδου και, κατά την προσέγγιση της εκπνοής της άδειάς τους, μπορούσαν επίσης να αναμένουν να επιτύχουν την ανανέωση αυτής της συμφωνίας έτσι ώστε να ετύγχαναν αυτής της κατάλληλης μεταβατικής περιόδου.

- (60) Όπως αναφέρεται στις αιτιολογικές σκέψεις (31) έως (34), το Δικαστήριο απεφάνθη επίσης ότι η χορήγηση διαφορετικών μεταβατικών περιόδων σε συνάρτηση της ημερομηνίας εκπνοής των αδειών οδήγησε σε άνιση μεταχείριση. Η Επιτροπή συμπεραίνει ότι η ίδια έπρεπε να είχε προβλέψει ενιαία μεταβατική περίοδο — κατάλληλη — για όλα τα κέντρα συντονισμού.
- (61) Ωστόσο, το Δικαστήριο δεν ακύρωσε τον ορισμό του μεταβατικού μέτρου που περιέχεται στην απόφαση 2003/757/EK παρά στο βαθμό που αυτός ήταν ανεπαρκές, δηλαδή μικρότερο από την κατάλληλη μεταβατική περίοδο, για ορισμένα κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια έληγε σύντομα. Όπως έχει ήδη εξηγηθεί, η Επιτροπή εκτιμά ότι η κατάργηση που εξέδωσε το Δικαστήριο στοχεύει αποκλειστικά στα κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια ανανεώθηκε μεταξύ της 17ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2005 και ότι η κατάλληλη μεταβατική περίοδος έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2005.
- (62) Κατά συνέπεια, η Επιτροπή εκτιμά ότι η απόφαση του Δικαστηρίου δεν ακύρωσε τον ορισμό της μεταβατικής περιόδου που περιέχεται στην απόφαση 2003/757/EK για τα κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια, εν ισχύ στις 17 Φεβρουαρίου 2003, έληξε στις 31 Δεκεμβρίου 2005 ή σε μια μεταγενέστερη ημερομηνία. Παρόλο που, λαμβανομένης υπόψη της απόφασης του Δικαστηρίου, η Επιτροπή θεωρεί πλέον ότι η μεταβατική περίοδος που ορίστηκε γι' αυτά τα κέντρα συντονισμού ήταν πολύ μακρά, η ίδια διαπιστώνει ότι η απόφαση 2003/757/EK, στο βαθμό που προβλέπει μια μεταβατική περίοδο που λήγει, για κάθε ενεχόμενο κέντρο συντονισμού, στη λήξη της τρέχουσας άδειας κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK, δεν ακυρώθηκε και κατά συνέπεια εφαρμόζεται. Συνεπώς, στον βαθμό που η απόφαση 2003/757/EK εφαρμόζεται πάντοτε αυτή δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να μειώσει τη διάρκεια της μεταβατικής περιόδου όπως αυτή ορίζεται στην προαναφερθείσα απόφαση για τα ενεχόμενα κέντρα συντονισμού.
- (63) Οποιαδήποτε απόφαση της Επιτροπής που στοχεύει να προβλέψει, για όλα τα κέντρα συντονισμού, την ίδια μεταβατική περίοδο που λήγει στις 31 Δεκεμβρίου 2005 θα ήταν εξάλλου κενή κάθε πρακτικής πλευράς λόγω της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης που προκλήθηκε από την απόφαση 2003/757/EK στα κέντρα συντονισμού στα οποία στόχευε η αιτιολογική σκέψη [(62)].

6. Καθεστώς του νόμου της 27ης Δεκεμβρίου 2006

- (64) Η Επιτροπή επισημαίνει ότι παρόλο που η ίδια δεν κοινοποίησε τις διατάξεις του νόμου της 27ης Δεκεμβρίου 2006 με σκοπό την παράταση της άδειας όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι τα τέλη 2010, το Βέλγιο ανέστειλε τη θέση του σε ισχύ εξαρτώντας την από τη ρητή έγκριση αυτού του καθεστώτος από την Επιτροπή. Για τους προαναφερθέντες λόγους στο παρόν τμήμα, η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν μπορεί να εγκρίνει αυτές τις διατάξεις και καλεί κατά συνέπεια το Βέλγιο να μη τις εφαρμόσει.
- (65) Στο τέλος του έτους 2005 έληξαν οι άδειες που ανανεώθηκαν βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003, με εξαίρεση τις άδειες τεσσάρων κέντρων συντονισμού τα οποία αναφέρονται στο τμήμα 4. Φαινομενικά, δεν προβλέφθηκε καμία συμπληρωματική παράταση, ούτε από το Βέλγιο ούτε από τα κέντρα συντονισμού, μέχρι την έκδοση της απόφασης στις 22 Ιουνίου 2006. Η νέα νομική βάση που επιτρέπει τις ανανεώσεις όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι τα τέλη 2010 δεν θεσπίστηκε παρά στις 27 Δεκεμβρίου 2006 — δηλαδή ένα έτος μετά τη λήξη αυτών των αδειών. Αυτός ο νόμος επιτρέπει εξάλλου την αναδρομική εφαρμογή, ενδεχομένως, σε επιχειρήσεις που έχουν στο μεταξύ παύσει να τυγχάνουν του καθεστώτος των κέντρων.
- (66) Αντίθετα από το Βέλγιο, η Επιτροπή θεωρεί ότι ο νόμος της 27ης Δεκεμβρίου 2006 δεν είναι μια απλή θέση σε εφαρμογή της απόφασης της 22ας Ιουνίου 2006 στο πλαίσιο του ισχύοντος μέτρου, αλλά μάλλον ένα νέο καθεστώς που, εάν ετίθετο σε ισχύ χωρίς την προηγούμενη έγκριση της Επιτροπής, θα οδηγούσε πιθανώς στην εφαρμογή της διαδικασίας που εφαρμόζεται στις παράνομες ενισχύσεις.
- (67) Πράγματι, η απόφαση της 22ας Ιουνίου 2006 επιβεβαιώνει το μη συμβιβασίμο του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού αρχής γενομένης από την ημερομηνία της κοινοποίησης της απόφασης 2003/757/EK. Αρχής γενομένης από αυτή την κοινοποίηση το αργότερο, το καθεστώς έπαυσε να αποτελεί ένα καθεστώς υφισταμένων ενισχύσεων και τα κέντρα συντονισμού εισήλθαν σε μεταβατική περίοδο κατά τη διάρκεια της οποίας μπορούν να συνεχίσουν να τυγχάνουν του καθεστώτος αλλά δεν μπορούν πλέον να προβάλουν, όπως κατά το παρελθόν, τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που βασίζεται στις αποφάσεις ή στις ανακοινώσεις της Επιτροπής του 1984, 1987 και 1990⁽³⁰⁾. Οι προσφυγές που υποβλήθηκαν και η επιβεβαίωση από το Δικαστήριο, τον Ιούνιο 2006, αυτής της μη συμβιβασιμότητας δεν δύνανται να μεταβάλουν αυτή τη διαπίστωση. Πράγματι, οι προσφυγές δεν έχουν — αυτές καθαυτές — ανασταλτικό χαρακτήρα και η διάταξη της 26ης Ιουνίου 2003 δεν ανέστειλε τον χαρακτήρα του ασυμβίβαστου καθεστώτος ενισχύσεων. Για τους ίδιους λόγους, η δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του Βελγίου στη συμβιβασιμότητα του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού διεκόπη το αργότερο από την απόφαση αριθ. 2003/757/EK και, το Βέλγιο μετά λόγου γνώσεως περιόρισε στις 31 Δεκεμβρίου 2005 τις παρατάσεις αδειας που χορηγήθηκαν βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003.

⁽³⁰⁾ Απάντηση της 12ης Ιουλίου 1990 στη γραπτή ερώτηση αριθ. 1735/90 του κ. G. de VRIES στην Επιτροπή (EE C 63 της 11.3.1991, σ. 37).

(68) Κατά μείζονα λόγο, η Επιτροπή θεωρεί ότι η απόφαση του Βελγίου, η οποία ελήφθη μετά την απόφαση του Δικαστηρίου το οποίο επιβεβαίωσε οριστικά τη μη συμβιβασιμότητα του καθεστώτος με την κοινή αγορά, να ανανεώσει κατόπιν αιτήσεως τις άδειες όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι τα τέλη 2010 δεν μπορεί να ενταχθεί στο πλαίσιο του υφιστάμενου μέτρου, ούτε και μπορεί να καλυφθεί από οποιαδήποτε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη που προξενήθηκε από την Επιτροπή. Ιδίως, η αναγνωρισμένη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη από τα κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια ανανεώθηκε βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003 δεν θα μπορούσε να επεκταθεί σε ανανεώσεις που χορηγήθηκαν δυνάμει του νόμου της 27ης Δεκεμβρίου 2006. Όντως, επειδή χορηγήθηκαν μετά από την απόφαση του Δικαστηρίου επί της ουσίας, δεν θα καλύπτονται πλέον από τα αποτελέσματα της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003 και καμία δικαιολογημένη εμπιστοσύνη δεν θα προέκυπτε κατά συνέπεια από το ανακοινωθέν τύπου της Επιτροπής της 16ης Ιουλίου 2003.

(69) Κατά συνέπεια, οποιαδήποτε παράταση του ασυμβίβαστου καθεστώτος ενισχύσεων που θα εχορηγείτο πλέον θα έπρεπε πιθανώς να θεωρηθεί ως παράνομη ενίσχυση και θα αποτελούσε αντικείμενο αίτησης επανάκτησης.

7. Σύγκριση με τις μεταβατικές περιόδους που ορίζονται σε άλλες αποφάσεις της Επιτροπής

(70) Όπως αναφέρθηκε στην αιτιολογική σκέψη [(23)], το Βέλγιο διεκδικεί επίσης την εφαρμογή της αρχής της ίσης μεταχείρισης σε σχέση με τα φορολογικά μέτρα που, όπως το καθεστώς των κέντρων συντονισμού, αποτέλεσαν αντικείμενο απόφασης αναφορικά με τις κρατικές ενισχύσεις. Αναφέρονται ιδίως τα καθεστώτα των 1929 εταιριών χαρτοφυλακίου στο Λουξεμβούργο, των «*exempt companies*» (απαλλασσόμενες εταιρείες) του Γιβραλτάρ και της ελεύθερης ζώνης της Μαδέρας, στα οποία η Επιτροπή χορήγησε μεταβατικά μέτρα μέχρι το 2010 και επίσης ενέκρινε την παροχή του καθεστώτος σε νεοεισερχόμενες εταιρείες.

(71) Η Επιτροπή θεωρεί ότι κάθε υπόθεση είναι ξεχωριστή. Σε καθεμία από τις σχετικές αποφάσεις, τα μεταβατικά μέτρα ορίστηκαν λαμβάνοντας υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά εγγενή κάθε καθεστώτος, των δικαιούχων του και του οικείου κράτους μέλους. Η Επιτροπή θεωρεί ότι έπραξε το ίδιο στην περίπτωση των βελγικών κέντρων συντονισμού ορίζοντας στην απόφαση 2003/757/EK, για τους προαναφερθέντες λόγους, το τέλος της λογικής μεταβατικής περιόδου το αργότερο στις 31 Δεκεμβρίου 2010.

(72) Η Επιτροπή διαπιστώνει ειδικότερα ότι η παρούσα απόφαση αποτελεί συνέχεια μιας απόφασης του Δικαστηρίου την οποία πρέπει να εκτελέσει. Η Επιτροπή δεν δύναται σε καμία περίπτωση να αντικαταστήσει την εκτέλεση αυτής της απόφασης δια της απλής σύγκρισης της διάρκειας των μεταβατικών μέτρων που χορηγήθηκαν σε άλλες περιπτώσεις.

(73) Επιπλέον, η Επιτροπή, χωρίς να προβεί σε εμπειριστατωμένη αιτιολόγηση επί της ουσίας, την οποία η ίδια διατύπωσε στις αποφάσεις που αναφέρονται στην αιτιολογική σκέψη [(23)],

διαπιστώνει όσον αφορά τον τύπο ότι ορισμένες αποφάσεις είναι παλαιές, άλλες πιο πρόσφατες, ορισμένες εξουσιοδοτούν την είσοδο νεοεισερχομένων, άλλες όχι και άλλες υπόκεινται σε ορισμένες προϋποθέσεις. Επιπλέον, θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν παρομοίως άλλα σημεία σύγκρισης τα οποία σύμφωνα με την άποψη της Επιτροπής θα ισχυαν επίσης. Επίσης, σε ό,τι αφορά το ολλανδικό καθεστώς υπέρ των διεθνών χρηματοδοτικών δραστηριοτήτων (*Concernfinancieringsactiviteiten*) το οποίο έληξε στις 17 Φεβρουαρίου 2003 επίσης, με την απόφαση 2003/515/EK της Επιτροπής⁽³¹⁾, τα μεταβατικά μέτρα καθορίστηκαν με τον ίδιο τρόπο με εκείνον των κέντρων συντονισμού, σε συνάρτηση με τη λήξη των δεκαετών αδειών. Ομοίως, το Βέλγιο έθεσε τέρμα, για όλες τις επιχειρήσεις, στα ειδικά καθεστώτα των κέντρων διανομής και των κέντρων παροχής υπηρεσιών, παρόλο που αυτά δεν αποτέλεσαν αντικείμενο απόφασης της Επιτροπής, στις 31 Δεκεμβρίου 2005. Η διοικητική εγκύκλιος που προβλέπει αυτή την κατάργηση, δημοσιεύθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 2005, αναφέρει ότι αυτά τα καθεστώτα αντικαταστάθηκαν από το σύστημα των πρόωγων αποφάσεων που τέθηκε σε ισχύ από την 1η Ιανουαρίου 2003 (άρθρο 20 του νόμου της 24ης Δεκεμβρίου 2002).

(74) Για τους ανωτέρω λόγους, η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν μπορεί να κάνει αποδεκτά τα επιχειρήματα που βασίζονται σε σύγκριση με άλλες υποθέσεις.

8. Νομική αβεβαιότητα λόγω αδράνειας της Επιτροπής

(75) Το Βέλγιο εκτιμά ότι μία μακρύτερη μεταβατική περίοδος θα ήταν δικαιολογημένη από τη νομική αβεβαιότητα που προκύπτει από την ανικανότητα της Επιτροπής να ορίσει εγκαίρως τα νέα μεταβατικά μέτρα κατόπιν της ακυρωτικής απόφασης του Δικαστηρίου.

(76) Η Επιτροπή εκτιμά ότι δεν μπορεί να της καταλογισθεί η ευθύνη της διαπιστωθείσας καθυστέρησης.

(77) Πρώτον, τόσο η ερμηνεία που δόθηκε από το Βέλγιο όσο και η πρόθεση που προέκυπτε να παρατείνει την άδεια όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2010 δεν αποτέλεσαν αντικείμενο κοινοποίησης — ούτε καν ενημερωτικού σημειώματος, στην Επιτροπή.

(78) Δεύτερον, η Επιτροπή έστειλε στο Βέλγιο, στις 4 Ιουλίου 2006, επιστολή με στόχο τη συλλογή πληροφοριών απαραίτητων για την εφαρμογή της απόφασης του Δικαστηρίου και για να της δοθεί η διαβεβαίωση σχετικά με την ορθή θέση σε εφαρμογή της απόφασης 2003/757/EK, λαμβανομένων υπόψη των αποτελεσμάτων της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003 και της προαναφερθείσας απόφασης. Ελλείψει

⁽³¹⁾ EE L 180 της 18.7.2003, σ. 52.

απάντησης, στις 23 Αυγούστου 2006 εστάλη μία πρώτη υπενθύμιση. Παρά τις περαιτέρω υπενθυμίσεις, τόσο επίσημες όσο και ανεπίσημες, και τη χορήγηση συμπληρωματικών προθεσμιών για την απάντηση, οι πληροφορίες που ζήτησε η Επιτροπή δεν της χορηγήθηκαν παρά μόνο τον Ιανουάριο 2007. Τώρα, προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις και από το άρθρο 379 του νόμου της 27ης Δεκεμβρίου 2006 ότι, ήδη από τις 20 Ιουλίου 2006, είχε δοθεί εξουσιοδότηση στο Υπουργείο Οικονομικών να δεχτεί το γρηγορότερο δυνατόν τις αιτήσεις ανανέωσης για τα κέντρα συντονισμού.

(79) Βάσει των πληροφοριών που έχει στη διάθεσή της έκτοτε [βλέπε αιτιολογική σκέψη ((21))], η Επιτροπή ανέμενε ότι το Βέλγιο θα παρέτεινε την άδεια όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι τα τέλη 2005, περίοδο που αντιστοιχούσε κατά την Επιτροπή στην κατάλληλη μεταβατική περίοδο που απαιτεί το Δικαστήριο. Οι πληροφορίες που παρέσχε το Βέλγιο τον Ιανουάριο 2007 ανακοίνωναν αντιθέτως την πρόθεση του Βελγίου να παρατείνει την άδεια όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι τα τέλη 2010 βάσει νόμου που θεσπίστηκε τον Δεκέμβριο 2006 και δεν κοινοποιήθηκε στην Επιτροπή. Αυτά τα νέα στοιχεία δικαιολόγησαν την έκδοση, στις 21 Μαρτίου 2007, της απόφασης παράτασης της διαδικασίας και την ανάλυση των νέων επιχειρημάτων που υπέβαλε το Βέλγιο και οι τρίτοι ενδιαφερόμενοι.

(80) Οι απαντήσεις στα ερωτήματα που έθεσε η Επιτροπή στις 4 Ιουλίου 2006 παρασχέθηκαν από το Βέλγιο στις 16 Ιανουαρίου 2007.

VI. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

(81) Πρώτον, η Επιτροπή οφείλει να τροποποιήσει την απόφαση 2003/757/ΕΚ στον βαθμό που η απόφαση αυτή ακυρώθηκε από την απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 2006.

(82) Η απόφαση του Δικαστηρίου της 22ας Ιουνίου 2006 στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-182/03 και C-217/03 ακυρώνει την απόφαση 2003/757/ΕΚ «στο μέτρο που δεν προβλέπει μεταβατικά μέτρα όσον αφορά τα κέντρα συντονισμού για τα οποία η αίτηση ανανέωσης αδειας εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της προσβαλλομένης αποφάσεως ή των οποίων η άδεια έληγε συγχρόνως ή εντός σύντομης προθεσμίας από της κοινοποίησης της εν λόγω αποφάσεως.»

(83) Κατόπιν αυτής της απόφασης, το διατακτικό της απόφασης 2003/757/ΕΚ πρέπει να τροποποιηθεί έτσι ώστε:

— να προβλέπει ειδικά μεταβατικά μέτρα για τα κέντρα συντονισμού των οποίων η αίτηση ανανέωσης εκκρεμούσε κατά την ημερομηνία κοινοποίησης αυτής της απόφασης ή των οποίων η άδεια έληγε ταυτοχρόνως ή μετά από λίγο από την κοινοποίηση της προαναφερθείσας απόφασης, δηλαδή μεταξύ της 18ης Φεβρουαρίου 2003 και της 31ης Δεκεμβρίου 2005·

— να εξουσιοδοτήσει, στο πλαίσιο αυτών των ειδικών μεταβατικών μέτρων, τα ενεχόμενα κέντρα συντονισμού να τύχουν του μη συμβιβάσιμου καθεστώτος κρατικών ενισχύσεων μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2005·

— να εξουσιοδοτήσει, για να πράξει αυτό, την προσωρινή ανανέωση των αδειών των ενεχομένων κέντρων συντονισμού, στο μέτρο που αυτό είναι αναγκαίο για να επιτρέψει σ'αυτά να τύχουν του καθεστώτος μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2005 το αργότερο. Πρέπει να διατηρηθεί η απαγόρευση ανανέωσης κατά τα λοιπά.

(84) Η απόφαση δεν μπορεί να τροποποιηθεί περαιτέρω. Ιδίως, η Επιτροπή δεν θίγει τις μεταβατικές περιόδους που χορηγήθηκαν με την απόφαση 2003/757/ΕΚ στο μέτρο που αυτή επιτρέπει σε ορισμένα κέντρα συντονισμού να τύχουν του μη συμβιβάσιμου καθεστώτος μέχρι τη λήξη της τρέχουσας αδειάς τους και το αργότερο μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2010. Αυτή η άποψη της απόφασης δεν ακυρώθηκε από το Δικαστήριο και κατά συνέπεια είναι πάντοτε εφαρμόσιμη.

(85) Δεύτερον, η Επιτροπή πρέπει επίσης να αναγνωρίσει ότι το ανακοινωθέν της τύπου της 16ης Ιουλίου 2003 δημιούργησε στα τέσσερα κέντρα συντονισμού των οποίων η άδεια είχε ανανεωθεί βάσει της διάταξης της 26ης Ιουνίου 2003 και για αόριστη διάρκεια, τη δικαιολογημένη εμπιστοσύνη ότι μπορούσαν να τύχουν του μη συμβιβάσιμου καθεστώτος μέχρι την ημερομηνία της απόφασης του Δικαστηρίου επί της ουσίας. Επειδή αυτή η απόφαση εξεδόθη στις 22 Ιουνίου 2006 και λαμβανομένου υπόψη του φορολογικού χαρακτήρα του μέτρου, το ευεργέτημα της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης πρέπει να επεκταθεί για να επιτρέψει σ'αυτά τα κέντρα συντονισμού να τύχουν του μη συμβιβάσιμου καθεστώτος μέχρι το τέλος της τρέχουσας κατά την ημερομηνία της απόφασης τακτικής φορολογικής περιόδου.

(86) Τρίτον, η Επιτροπή οφείλει να καλέσει το Βέλγιο να μη θέσει σε ισχύ τις διατάξεις του νόμου της 27ης Δεκεμβρίου 2006 με σκοπό την παράταση της αδειάς όλων των κέντρων συντονισμού μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2010, λόγω του ότι αυτές οι διατάξεις είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά.

ΕΞΕΛΩΣΕΣ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ:

Άρθρο 1

Στο άρθρο 2 της απόφασης 2003/757/ΕΚ προστίθεται το ακόλουθο κείμενο:

«Τα κέντρα συντονισμού των οποίων η αίτηση ανανέωσης εκκρεμεί κατά την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης ή των οποίων η άδεια λήγει συγχρόνως ή σε λίγο χρόνο από αυτή την κοινοποίηση, δηλαδή μεταξύ της ημερομηνίας αυτής της κοινοποίησης και της 31ης Δεκεμβρίου 2005, μπορούν να συνεχίσουν να απολαύουν του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2005. Η ανανέωση της άδειας των προαναφερθέντων κέντρων συντονισμού εξουσιοδοτείται μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 2005 το αργότερο.».

Άρθρο 2

Τα τέσσερα κέντρα συντονισμού εγκατεστημένα στο Βέλγιο των οποίων η άδεια ανανεώθηκε για αόριστη διάρκεια βάσει της διάταξης του Προέδρου του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 26ης Ιουνίου 2003 που διατάσσει την αναστολή της εκτέλεσής της απόφασης 2003/757/ΕΚ δύνανται να τύχουν του καθεστώτος των κέντρων συντονισμού μέχρι το τέλος της τρέχουσας κατά την ημερομηνία της 22ας Ιουνίου 2006 τακτικής φορολογικής περιόδου.

Άρθρο 3

Ο νόμος της 27ης Δεκεμβρίου 2006 είναι ασυμβίβαστος με την κοινή αγορά στο μέτρο που οι διατάξεις του έχουν ως στόχο να

παρατείνουν, δια νέων αποφάσεων ανανέωσης των αδειών, το καθεστώς των κέντρων συντονισμού πέραν της 31ης Δεκεμβρίου 2005.

Συνεπώς, η Επιτροπή καλεί το Βέλγιο να μη θέσει σε ισχύ τις σχετικές διατάξεις του νόμου της 27ης Δεκεμβρίου 2006.

Άρθρο 4

Το πρώτο άρθρο εφαρμόζεται από την 18η Φεβρουαρίου 2003.

Άρθρο 5

Το Βέλγιο ενημερώνει την Επιτροπή, εντός δύο μηνών από την ημερομηνία κοινοποίησης της παρούσας απόφασης, σχετικά με τα μέτρα που έλαβε για να συμμορφωθεί προς την παρούσα απόφαση.

Άρθρο 6

Η παρούσα απόφαση απευθύνεται στο Βασίλειο του Βελγίου.

Βρυξέλλες, 13 Νοεμβρίου 2007.

Για την Επιτροπή

Neelie KROES

Μέλος της Επιτροπής